

Undskyldninger

Det er blevet usigeligt moderne at ønske eller ligefrem kræve undskyldninger. Det kan være for begivenheder, der ligger århundreder tilbage i tiden. Med fare for at lyde politisk ukorrekt vil jeg tillade mig at sige som min helt personlige mening, at det er umuligt at omskrive historien med tilbagevirkende kraft. Det er gjort i andre regimer, som vi ikke nødvendigvis har lyst til at identificere os med, og lad os endelig ikke begynde på det. Selvfølgelig er det fint at undskylde for åbenlyse urimeligheder, men hvem er den undskyldning egentlig til, hvem skal give den – og det virker til at være en enorm glidebane.

Nå, men aktuelt er det FCKs målmand Grabara, som angiveligt forventer en undskyldning fra DBU for et forkert dømt hjørnespark, som efterfølgende gav FCN et udlignende mål. Det er ligesom til juleaften og de tilhørende gaver - forventningens glæde er tit den største. Man ønskede sig en brandbil og fik nogle uldne sokker. Hvad er så det næste – skal man også til at undskylde for et indkast, som blev dømt den forkerte vej? Man er nødt til at respektere, at vi har med mennesker at gøre, og mennesker laver fejl. Det gælder dommere, men det gælder så sandelig også spillere. Jeg vil vove den kætterske påstand, at over en hel sæson kommer det til at jævne sig. Jeg ved godt, at nogle i England har muntret sig med at lave statistikker over, hvilke hold der har fået flest straffespark, hvilke hold, der har fået flest VAR-kendelser med sig osv. Men der er alle mulige andre faktorer, der spiller ind. Det er sikkert statistisk korrekt, at FCK og Brøndby får flere straffespark med sig på hjemmebane – men grunden kan jo også være, at et hjemmehold typisk vil frem på banen for at give tilskuerne valuta og dermed også befinder sig mere i straffesparksfeltet. Men hvad skulle vi gøre uden sølvpapirshattene? Gode gamle Mark Twain har altid et citat, som man kan bruge. 'Der findes tre former for løgn: løgn, forbandet løgn og statistik.'

I den aktuelle situation sad jeg og så kampen i min bløde hjemmestol derhjemme, og det lignede også for mig ved første øjekast et hjørnespark, men senere gentagelser viser med al tydelighed, at det burde have været et målspark. Det er trist og ærgerligt, men det er, hvad der sker. Næste automatreaktion er, hvor VAR dog var henne. VAR kan efter protokollen ikke gribe ind for forkerte igangsættelser af den type, så der er ikke noget at komme efter her. Og alt andet lige kan det aldrig blive dommerens problem, at FCKs forsvar snorksover ved udførelsen af et hurtigt hjørnespark, men er mere optaget af at brokke sig.

Weekenden bød også på en anden spektakulær episode i Aarhus i traditionsopgøret mellem AGF og Brøndby. Her var det et regulært målmandskoks, der kom i fokus, da AGFs Peacock-Farrell (som da ellers efter min ringe uudannede mening har gjort det udmærket) gled, da han ville sparke bolden væk – desværre lige foran en Brøndby-spiller (Kvistgården), som nu havde bolden en halv meter fra mål. Løsningen var at nedlægge ham med et greb, der ville være en fribryder værdig. Og konklusionen var et straffespark og et rødt kort for berøven af oplagt scoringsmulighed.

Der er ikke rigtig nogen, der har været uenige i det røde kort (og tak og lov for det) – men lovmæssigt er det alligevel interessant. Der er jo nogle kriterier for, hvornår vi kan tale om en oplagt scoringsmulighed. Spillerens mulighed for at bevare eller få kontrol over bolden, afstanden til målet, forsvarspillernes antal og placering og endelig spilretningen. Mens man uden tøven kan sætte flueben ved de tre første, er spilretningen lidt mere tricky, fordi bolden jo faktisk går sidelæns. Men hvad pokker skal spilleren ellers gøre – han står klos op af

målstangen, og den skal han ligesom udenom for at kunne sende bolden i kassen. Så kriterierne er opfyldt – også fordi bundlinjen og syreprøven er 'Hvad ville der være sket, hvis ikke spilleren var blevet nedlagt?' Og ingen er formentlig i tvivl om, at den bold lige om et øjeblik ville have ligget inde i mål.

Det interessante i denne henseende er, at her har vi en landsholdsmålmand (Nordirland), som ikke havde regnet med at blive udvist, for han mente ikke, at man kunne få en dobbeltstraf. Det giver mig anledning til dels lige at repetere reglerne, dels at konstatere, at man sagtens kan spille fodbold selv på højeste niveau uden at kende reglerne. I mine mere provokerende øjeblikke plejer jeg at sige, at fodbold er det eneste spil, som man kan udøve uden at kunne reglerne. Selv i ludo er man nødt til at vide, hvornår man kan risikere at blive slået hjem.

Og det er da rigtig nok, at der var noget med den dobbelte straf. Og dog: det, som man gjorde op med ved en regelændring for en håndfuld år siden, var ikke den dobbelte, men den tredobbelte straf (straffespark, udvisning og karantæne).

Derfor er reglen nu således indrettet, at en forseelse til straffespark, som også udgør berøven af oplagt scoringsmulighed, som hovedregel er en udvisning – medmindre den pågældende spiller har forsøgt at spille bolden og bare kommer for sent eller mistimer indgrebet. I så fald slipper man med en advarsel.

Hvad kunne Peacock-Farrell så have gjort? Den simple løsning ville jo være bare at lade Kvistgården score. Den mere raffinerede ville være at gå efter ham med fødderne på en måde, så bolden blev forsøgt spillet. Så var resultatet blevet en advarsel. Nu landede vi med brydegrebet, som indiskutabelt ikke indebærer et forsøg på at spille bolden – og et hold, der måtte kæmpe hen ved 70 minutter med en mand i undertal.

Det giver mig anledning til at gentage, at vi som et stående tilbud har at komme ud med en dommer eller instruktør til en klub, f.eks. i forbindelse med en træningssamling, for at tage en snak om reglerne og ikke mindst besvare spørgsmål. Så hvis det har interesse, er det bare at henvende sig til DBUs kontor. Vi gør det såmænd også gerne i privat regi – jeg har da selv været ude til et Rotary-arrangement og diverse private lejligheder, hvor gamle fodboldvenner samles. Et af lovgruppens hovedformål er at få fodboldloven ud over rampen til alle interesserede, og det flugter det jo fint med.

Apropos det har IFAB som en ret så revolutionerende nyskabelse introduceret en 'Simplified Laws of the Game', som er specielt målrettet klubber, spillere, medier, tilskuere osv. For den sags skyld også helt nystartede dommere. Oversættelsen af den vil vi hygge os med i de mørke vinteraftener – og den skulle, om alt går vel, komme som en pdf-fil med link på alle relevante hjemmesider, så den er klar, inden forårssæsonen 2024 starter.

Endelig skylder jeg at sige, at denne klumme skrives inden onsdagens Champions League-kampe. Dukker der noget interessant op dér, skal det selvfølgelig nok blive samlet op. Ellers er der også en giftig runde i Superligaen i weekenden med Brøndby – FCK, Randers – AGF og andre lækkerier. Der ligger også fremdeles nogle læserhenvendelser af mere generel karakter, ikke så meget på konkrete situationer, og de skal også nok blive klaret på en eller anden måde. Samtidig er der instruktørkursus og Nordisk lovmøde forude, så det er i den grad en periode, hvor man ikke keder sig. Det ville nu også være grimt – efter 40 år i rimelig højt gear.